Υπόθεση 76/88 R

Éveline La Terza
κατά
Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Υπάλληλοι — Προσωρινά μέτρα — Εργασία με μειωμένο ωράριο »

Διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 1988 1741

Περίληψη της Διάταξης

Διαδικασία αφαλιστικών μέτρων — Αναστολή εκτελέσεως — Προσωρινά μέτρα — Προϋποθέσεις χορηγήσεως — Σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία — « Fumus boni juris »
(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρα 185 και 186· κανονισμός διαδικασίας, άρθρο 83, παράγραφος 2)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 23ης Μαρτίου 1988 *

Στην υπόθεση 76/88 R,

Éveline La Terza, υπάλληλος του Δικαστηρίου, εκπροσωπούμενη από τους Victor Biel και Aloyse May, δικηγόρους Λουξεμβούργου, με αντίκλητο τον δεύτερο, 31, Grand-Rue,

αιτούσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τον Francis Hubeau, προϊστάμενο του τμήματος προσωπικού, που είναι και αντίκλητός του, Weimershof,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων κατόπιν της απορρίψεως της αιτήσεως για εργασία με μειωμένο ωράριο,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ,

κρίνοντας βάσει των άρθρων 9, παράγραφος 4, και 96 του κανονισμού διαδικασίας,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Η αιτούσα, Éveline La Terza, προσελήφθη ως επικουρική υπάλληλος στο Δικαστήριο στις 15 Ιουνίου 1973 και μονιμοποιήθηκε την 1η Μαρτίου 1974 με το βαθμό C 3. Την 1η Ιανουαρίου 1978 προήχθη στο βαθμό C 2 και την 1η Ιουλίου 1984 στο βαθμό C 1. Υπηρετεί στη διεύθυνση « Βιβλιοθήκη, έρευνα και τεκμηρίωση ».

2 Ο σύζυγος της αιτούσας είναι μόνιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο Λουξεμβούργο και τοποθετήθηκε πρόσφατα σε θέση οδηγού. Οι ώρες εργασίας του είναι ακανόνιστες, ενίοτε δε αναγκάζεται να απουσιάζει από το σπίτι του επί πολλές συνεχείς ημέρες. Η αιτούσα είναι μητέρα δύο τέκνων 12 και 9 ετών.

3 Στις 24 Οκτωβρίου 1984 η αιτούσα υπέβαλε αίτηση εργασίας με μειωμένο ωράριο από 1ης Ιανουαρίου 1985 προβάλλοντας ότι η παρουσία της στο σπίτι είναι απαραίτητη για την επιμέλεια και τη μόρφωση των τέκνων της που ήταν τότε 6 και 9 ετών. Στις 15

Νοεμβρίου 1984 η διοίκηση του Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση με την αιτιολογία ότι οι αρμόδιοι προϊστάμενοι φρονούν ότι οι ανάγκες της υπηρεσίας δεν επιτρέπουν να γίνει δεκτή και ότι το ζήτημα θα μπορούσε να επανεξεταστεί στην περίπτωση ενδεχόμενης μετάταξης της αιτούσας σε άλλη υπηρεσία. Εντούτοις η διοίκηση του Δικαστηρίου αναθεώρησε την αρνητική απόφασή της και της έδωσε την άδεια να εργάζεται με μειωμένο ωράριο από 1ης Απριλίου 1985.

4 Η άδεια αυτή παρατάθηκε δύο φορές, τελικά μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1987. Παρατείνοντας την άδεια για το 1986, η διοίκηση του Δικαστηρίου διευκρίνισε ότι « οι περαιτέρω παρατάσεις της άδειας εργασίας με μειωμένο ωράριο δεν μπορούν να θεωρούνται βέβαιες ».

5 Στις 8 Οκτωβρίου 1987 η αιτούσα ζήτησε παράταση της άδειας εργασίας με μειωμένο ωράριο για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1988. Με απόφαση της 13ης Νοεμβρίου 1987 η υπηρεσία προσωπικού αρνήθηκε την παράταση παρατηρώντας ότι, κατά το άρθρο 55α του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, η εργασία με μειωμένο ωράριο πρέπει να ανταποκρίνεται στο πραγματικό συμφέρον του οργάνου και ότι οι ιεραρχικοί προϊστάμενοί της « φρονούν ότι η παράταση της άδειας είναι ικανή να διαταράξει τη λειτουργία της υπηρεσίας, η δε ΑΔΑ κρίνει ότι ο φάκελος δεν περιέχει στοιχεία που να στηρίζουν απόφαση περί παρατάσεως ».

6 Στις 28 Ιανουαρίου 1988 η αιτούσα υπέβαλε, κατά της απόφασης αυτής, διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού, υποστηρίζοντας ότι η ευχή της να εργαστεί με μειωμένο ωράριο οφείλεται στην επιθυμία της να προστατεύσει το μέλλον των τέκνων της, ότι η άδεια εργασίας με μειωμένο ωράριο δεν είναι ικανή να διαταράξει τη λειτουργία της υπηρεσίας και ότι η απόρριψη της αιτήσεώς της δεν αιτιολογήθηκε επαρκώς.

7 Στις 9 Μαρτίου 1988 η αιτούσα άσκησε προσφυγή κατά της από 13 Νοεμβρίου 1987 απόφασης της υπηρεσίας προσωπικού.

8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου αυθημερόν η αιτούσα υπέβαλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και ζήτησε από το Δικαστήριο:

α) να αναστείλει την απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεώς της·

β) να κρίνει ότι η προηγούμενη άδεια εργασίας με μειωμένο ωράριο εξακολουθεί να διέπει τις σχέσεις των διαδίκων, μέχρις εκδόσεως αποφάσεως επί της ουσίας·

γ) να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

9 Το καθού κατέθεσε τις γραπτές του παρατηρήσεις στις 21 Μαρτίου 1988. Δεδομένου ότι οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιέχουν όλα τα στοιχεία τα αναγκαία για την έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, παρέλκει η προφορική ανάπτυξή τους.

10 Για να στηρίξει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων η αιτούσα επικαλείται την κοινωνική και οικογενειακή της κατάσταση, παρατηρώντας ότι η καθυστέρηση στην έκδοση αποφάσεως, ανεξάρτητα από την έκβαση της υπόθεσης, ενδέχεται να έχει ανεπανόρθωτες συνέπειες και για την ίδια και για τα δύο τέκνα της.

11 Το καθού ζητεί την απόρριψη της υπό κρίση αιτήσεως υποστηρίζοντας ότι δεν υπάρχουν στοιχεία που δικαιολογούν το επείγον και δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση προσωρινού μέτρου.

12 Σχετικά με το επείγον, το καθού παρατηρεί ότι το γεγονός ότι η αιτούσα περίμενε σχεδόν δυόμισι μήνες πριν υποβάλει την αίτησή της δείχνει ότι δεν υπάρχει επείγον.

13 Όσον αφορά την προϋπόθεση της προβολής ισχυρισμών που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης απόφασης, το καθού υποστηρίζει ότι το άρθρο 55α και το παράρτημα IVα του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αφήνουν στην ΑΔΑ ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Η ΑΔΑ αποφασίζει λαμβάνοντας υπόψη τον εξαιρετικό χαρακτήρα της άδειας εργασίας με μειωμένο ωράριο, τους λόγους που προβάλλει ο υπάλληλος και το συμφέρον του οργάνου. Σχετικώς πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η αιτούσα έχει τον υψηλότερο βαθμό της κατηγο-

ρίας της και οφείλει να αναλαμβάνει ορισμένα καθήκοντα συντονισμού και εποπτείας. Εξάλλου, η αιτούσα γνώριζε την άποψη των ιεραρχικών προϊσταμένων της, ότι δηλαδή η εργασία της με μειωμένο ωράριο είχε προκαλέσει δυσχέρειες στην οργάνωση της υπηρεσίας και δεν ανταποκρινόταν στο πραγματικό συμφέρον του οργάνου.

14 Πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά το άρθρο 185 της Συνθήκης ΕΟΚ, η προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Το Δικαστήριο όμως μπορεί, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως. Κατά το άρθρο 186, το Δικαστήριο μπορεί επίσης να διατάσσει τα αναγκαία προσωρινά μέτρα στις υποθέσεις που εκκρεμούν ενώπιόν του.

15 Κατά το άρθρο 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, η απόφαση με την οποία διατάσσονται προσωρινά μέτρα τελεί υπό την προϋπόθεση ότι υπάρχουν περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον και προβάλλονται οι ισχυρισμοί που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη λήψη τέτοιων μέτρων.

16 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το επείγον μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων κατά την έννοια του άρθρου 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, εκτιμάται με γνώμονα την ανάγκη να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στο διάδικο που ζητεί το προσωρινό μέτρο.

17 Υπό το φως αυτών των διατάξεων και της σχετικής νομολογίας πρέπει να εξεταστεί το βάσιμο των αιτημάτων της αιτήσεως.

18 Σχετικά με την ύπαρξη περιστατικών από τα οποία προκύπτει το επείγον των ζητούμενων μέτρων, πρέπει να σημειωθεί ότι η αιτούσα εργάστηκε ήδη με μειωμένο ωράριο από 1ης Απριλίου 1985 με άδεια της ΑΔΑ, λόγω των αναγκών των σχετικών με την επιμέλεια και τη μόρφωση των μικρής ηλικίας τέκνων της. Καίτοι τα τέκνα αυτά έχουν ήδη ηλικία 9 και 12 ετών, οι ανάγκες αυτές παραμένουν στην ουσία οι ίδιες, ιδίως λόγω του ότι ο σύζυγος της αιτούσας κατέχει θέση οδηγού και αναγκάζεται ενίοτε να απουσιάζει από την οικογενειακή εστία επί πολλές συνεχείς ημέρες. Υπό τις συνθήκες αυτές δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο να προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία στην αιτούσα και στα τέκνα της η εκτέλεση της αποφάσεως περί μη παρατάσεως της άδειας εργασίας με μειωμένο ωράριο.

19 Εξάλλου, η ΑΔΑ δεν απέδειξε την ύπαρξη νέων περιστατικών που επιβάλλουν τον άμεσο τερματισμό της εργασίας της αιτούσας με μειωμένο ωράριο. Πράγματι, η αιτούσα είχε ήδη τον υψηλότερο βαθμό της κατηγορίας C όταν της χορηγήθηκε η πρώτη άδεια, τότε δε οι ιεραρχικοί προϊστάμενοί της είχαν ήδη εκφραστεί κατά της χορηγήσεως της άδειας.

20 Υπό τις συνθήκες αυτές πρέπει να γίνει δεκτό ότι υπάρχει επείγον.

21 Όσον αφορά την προβολή ισχυρισμών που στηρίζουν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση των ζητούμενων μέτρων, πράγματι οι σχετικές διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αφήνουν στην ΑΔΑ ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά το « πραγματικό συμφέρον του οργάνου », το δε Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ελέγξει την εκτίμηση αυτή εκτός περιπτώσεων προδήλου πλάνης ή καταχρήσεως εξουσίας. Εντούτοις, η αιτιολογία της αρνήσεως που περιέχει η επίδικη απόφαση είναι τόσο λακωνική και στερεότυπη ώστε μπορεί καθαυτή να δικαιολογήσει την επιθυμία της αιτούσας να την υποβάλει στον ένδικο έλεγχο του Δικαστηρίου.

22 Επειδή επομένως πληρούνται οι δύο προϋποθέσεις, πρέπει να ανασταλεί η επίδικη απόφαση και να κριθεί ότι η αιτούσα έχει την άδεια να εργάζεται με μειωμένο ωράριο μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1988 ή, άλλως, μέχρις εκδόσεως της αποφάσεως επί της ουσίας αν επέλθει πριν από την εν λόγω ημερομηνία.

Για τους λόγους αυτούς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ,

κρίνοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει των άρθρων 9, παράγραφος 4, και 96 του κανονισμού διαδικασίας,

διατάσσει:

1) Αναστέλλει την από 13 Νοεμβρίου 1987 απόφαση με την οποία η διοίκηση του Δικαστηρίου αρνήθηκε να παρατείνει μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1988 την άδεια εργασίας με

μειωμένο ωράριο της La Terza, και παρατείνει την άδεια μέχρι την εν λόγω ημερομηνία εκτός αν εκδοθεί ενωρίτερα η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση αυτή.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 23 Μαρτίου 1988.

Ο γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

O. Due